

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 14 juli 2005*

I de förenade målen C-65/02 P och C-73/02 P,

angående två överklaganden enligt artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen, som ingavs den 28 februari 2002,

ThyssenKrupp Stainless GmbH, tidigare Krupp Thyssen Stainless GmbH, företrätt av M. Klusmann, Rechtsanwalt,

sökande i mål C-65/02 P,

ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA, tidigare Acciai speciali Terni SpA, företrätt av A. Giardina och G. Di Tommaso, avvocati, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål C-73/02 P,

* Rättegångsspråk: tyska och italienska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A. Whelan, i egenskap av ombud, biträdd av H.-J. Freund, Rechtsanwalt (C-65/02 P), samt av A. Whelan och V. Superti, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Dal Ferro, avvocato (C-73/02 P), med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts och s. von Bahr (referent),

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 28 oktober 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 ThyssenKrupp Stainless GmbH (nedan kallat TKS) och ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA (nedan kallat AST) har yrkat att domstolen skall upphäva Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 13 december 2001 i de förenade målen T-45/98 och T-47/98, Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen (REG 2001, s. II-3757, nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom biföll förstainstansrätten delvis klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 98/247/EKSG av den 21 januari 1998 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i Parisfördraget (Ärende nr IV/35.814 — Legeringspåslag) (EGT L 100, s. 55, nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund

- 2 Bakgrunden till tvisten vid förstainstansrätten, såsom denna har beskrivits i den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande, vad avser de delar som är relevanta för förevarande dom.
- 3 TKS är ett tyskt bolag som bildades den 1 januari 1995 som ett resultat av sammanslagningen av Fried Krupp AG Hoesch-Krupps (nedan kallat Krupp) och Thyssen Stahl AG:s (nedan kallat Thyssen) verksamheter inom sektorn för platta rostfria syra- och temperaturbeständiga stålprodukter. TKS hade tidigare firman KruppThyssen Nirosta GmbH och sedan, från september 1997, Krupp Thyssen Stainless GmbH.

- 4 AST, tidigare Acciai speciali Terni SpA, är ett italienskt bolag som bildades den 1 januari 1994 och vars verksamhet bland annat består i produktion av platta produkter av rostfritt stål. Den 21 december 1994 godkände Europeiska gemenskapernas kommission att ett antal företag, däribland Krupp och Thyssen Stahl gemensamt förvärvade AST. I december 1995 utökade Krupp sitt aktieinnehav i AST från 50 till 75 procent och förvärvade därefter den 10 maj 1996 samtliga aktier i AST. Krupp överförde därefter samtliga sina aktier i AST till TKS.
- 5 Till följd av uppgifter i fackpressen och klagomål från konsumenter begärde kommissionen den 16 mars 1995 in upplysningar med stöd av artikel 47 i EKSG-fördraget från ett flertal tillverkare av rostfritt stål angående deras tillämpning av ett gemensamt pristilllägg känt under namnet legeringspåslag.
- 6 Legeringspåslaget är ett påslag på priset som räknas fram i förhållande till priset för legeringsmetallerna och som läggs på grundpriset för det rostfria stålet. Kostnaderna för de legeringsmetaller som används av tillverkarna av rostfritt stål (nickel, krom och molybden) utgör en mycket betydande del av de totala produktionskostnaderna. Priserna på dessa material varierar extremt mycket.
- 7 På grundval av de uppgifter som mottagits sände kommissionen den 19 december 1995 ett meddelande om anmärkningar till 19 företag (nedan kallat det första meddelandet om anmärkningar).
- 8 I december 1996 och i januari 1997, efter det att kommissionen hade genomfört en rad kontroller på plats, uppgav vissa företags advokater och företrädare för kommissionen att företagen önskade samarbeta. TKS och AST sände därför en förklaring till kommissionen den 17 december 1996 och den 10 januari 1997.

- 9 Den 24 april 1997 tillsände kommissionen dessa företag ett nytt meddelande om anmärkningar som ersatte meddelandet av den 19 december 1995 (nedan kallat det andra meddelandet om anmärkningar).

- 10 I en förklaring av den 23 juli 1997 accepterade TKS att hållas som ansvarigt för de omständigheter som Thyssen lades till last för tiden från och med 1993, trots att bolaget inte hade tagit över Thyssens verksamhet inom produktion av platta produkter av rostfritt stål förrän från och med den 1 januari 1995.

- 11 Den 21 januari 1998 antog kommissionen det omtvistade beslutet.

- 12 Enligt det omtvistade beslutet sjönk priserna på legeringsmetaller till rostfritt stål betydligt under år 1993. När priset på nickel ökade från och med september 1993 minskade tillverkarnas marginaler betydligt. För att hantera denna situation kom tillverkarna av platta rostfria stålprodukter vid ett möte som hölls i Madrid den 16 december 1993 (nedan kallat mötet i Madrid) överens om att de samordnat skulle höja sina priser genom att ändra parametrarna för beräkning av legeringspåslaget. De beslutade därför att samtliga tillverkare från och med den 1 februari 1994 skulle tillämpa ett legeringspåslag beräknat enligt den metod som senast användes år 1991, och som referensvärde för legeringsmetallerna anta de värden som gällde i september 1993, då nickelpriset var det lägsta någonsin.

- 13 Enligt det omtvistade beslutet beräknade samtliga tillverkare legeringspåslaget på grundval av de nyligen fastställda referensvärdena avseende sin försäljning i Europa, med undantag av Spanien och Portugal, från och med den 1 februari 1994.

14 I artikel 1 i det omtvistade beslutet ansåg kommissionen att Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox) (nedan kallat Acerinox), ALZ NV, AST, Avesta Sheffield AB (nedan kallat Avesta), Krupp och Thyssen, vilka blev till TKS från och med den 1 januari 1995, och Ugine SA, vilket blev till Usinor SA (nedan kallat Usinor), hade brutit mot artikel 65.1 i EKSG-fördraget från och med december 1993 till och med november 1996, i fråga om Avesta, och till och med dagen för det omtvistade beslutet, i fråga om alla de andra företagen, genom att på ett samordnat sätt ändra referensvärdena i beräkningsmetoden för legeringspåslaget och genom att tillämpa dessa referensvärden i syfte att begränsa och snedvrیدا den normala konkurrensen på den gemensamma marknaden, vilket även blivit den faktiska konsekvensen.

15 Enligt artikel 2 i det omtvistade beslutet utdömdes följande bötesbelopp:

— Acerinox:	3 530 000 ecu,
— ALZ NV:	4 540 000 ecu,
— AST:	4 540 000 ecu,
— Avesta:	2 810 000 ecu,
— TKS:	8 100 000 ecu, och
— Usinor:	3 860 000 ecu.

Talan vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 16 TKS och AST väckte, genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 och den 13 mars 1998, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet vad gäller dem och, i andra hand, om en väsentlig nedsättning av böterna.
- 17 I den överklagade domen beslutade förstainstansrätten att
- förena målen T-45/98 och T-47/98 vad gäller domen,
  - ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet i den del TKS hålls ansvarigt för Thyssens överträdelse,
  - fastställa de bötesbelopp som TKS och AST ålagts att betala enligt artikel 2 i det omtvistade beslutet till 4 032 000 euro,
  - i övrigt ogilla talan i de båda målen,
  - i mål T-45/98, förplikta TKS och kommissionen att var och en bära sin rättegångskostnad, och

- i mål T-47/98, förplikta AST att bära sin rättegångskostnad och ersätta två tredjedelar av kommissionens rättegångskostnad och kommissionen att bära en tredjedel av sin kostnad.

Parternas yrkanden och de grunder för upphävande som åberopats till stöd för överklagandet

18 I mål C-65/02 P har TKS yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen till den del talan har ogillats,
- ändra vad som har fastställts i artikel 1 i det omtvistade beslutet och ändra perioden för överträdelsen vad avser TKS,
- sätta ned det bötesbelopp som TKS ådömts enligt artikel 2 i det överklagade beslutet i motsvarande proportion,
- eller, i andra hand, i fråga om ovanstående två yrkanden, återförvisa målet till förstainstansrätten,
- ogilla kommissionens anslutningsöverklagande, och

- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader vad avser överklagandet och anslutningsöverklagandet.

19 I samma mål har kommissionen yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet,
- i andra hand, om den överklagade domen upphävs, ogilla yrkandet om nedsättning av böterna,
- upphäva den överklagade domen i den del förstainstansrätten har
  - i) ogiltigförklarat artikel 1 i det omtvistade beslutet i den del TKS hålls ansvarigt för Thyssens överträdelse,
  - ii) bestämt de böter som ådömts TKS enligt artikel 2 i det omtvistade beslutet till ett lägre belopp än 7 596 000 euro,
  - iii) förpliktat kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,
- förplikta TKS att ersätta rättegångskostnaderna i målet vid domstolen.

20 I mål C-73/02 P har AST yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen i den del det omtvistade beslutet bekräftas vad avser att AST ådömts böter med ett schablonbelopp trots att AST ingick i TKS-koncernen som också hade ådömts böter med ett schablonbelopp,
- i andra hand, upphäva den överklagade domen i den del den fastställer artikel 1 i det omtvistade beslutet, enligt vilken AST:s överträdelse av konkurrensreglerna fortsatte fram till dess beslutet antogs,
- upphäva den överklagade domen i den del AST:s yrkande att bötesbeloppet skulle nedsättas ytterligare med 40 procent, till följd av sökandens samarbete under det administrativa förfarandet, inte bifölls, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

21 I samma mål har kommissionen yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet,
- i andra hand, ogilla talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, för det fall att den överklagade domen upphävs på någon punkt, och

— förplikta AST att ersätta rättegångskostnaderna.

22 TKS har åberopat följande tre grunder till stöd för sitt överklagande:

— Felaktig rättstillämpning vid bedömningen av den tid som överträdelsen pågått.

— Felaktig beräkning av schablonbeloppet för böterna.

— Felaktig rättstillämpning vad avser följderna av TKS' samarbete under undersökningsförfarandet för nedsättningen av bötesbeloppet.

23 AST har också åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande, nämligen följande:

— Felaktig rättstillämpning bestående i att AST har ådömts böter trots att bolaget ingick i TKS-koncernen.

— Felaktig rättstillämpning i bedömningen av den tid som överträdelsen pågått.

— Åsidosättande av principerna om likabehandling och icke-diskriminering vad avser frågan om nedsättning av böterna.

- 24 Kommissionen har åberopat följande tre grunder till stöd för sitt anslutningsöverklagande:
- Missuppfattning av vissa bevishandlingar och felaktig rättstillämpning vad avser bedömningen av ansvarsövergången från Thyssen till TKS.
  - Felaktig bedömning av de villkor som uppställs vad gäller iakttagande av rätten till försvar.
  - Felaktig bedömning vad avser frågan huruvida bolaget har förhindrats att utöva sin rätt till försvar.

Förening av målen

- 25 Efter att ha hört parterna och generaladvokaten beslutar domstolen att förevarande mål, på grund av sambandet dem emellan, skall förenas vad gäller domen, i enlighet med artikel 43 i domstolens rättegångsregler.

TKS' och AST:s överklaganden

- 26 Eftersom de tre grunder som TKS och AST har åberopat för respektive överklagande i stort sett är identiska, skall de prövas tillsammans, varvid eventuella nyanser kommer att behandlas för varje grund.

Grunden avseende felaktig rättstillämpning vid bedömningen av den tid som överträdelsen pågått

Parternas argument

- 27 TKS har med avseende på sin första grund och AST med avseende på sin andra grund hävdade att överträdelsen inte varade i fyra år, det vill säga från mötet i Madrid fram till det att det omtvistade beslutet antogs, utan utgjorde en isolerad händelse, tvärt emot vad förstainstansrätten fann i punkt 182 i den överklagade domen. Överträdelsen började först vid mötet och varade endast några veckor.
- 28 TKS och AST har understrukit att varje företag har fastställt sina priser självständigt, vilket framgår av prisfluktuationerna. De agerade självständigt och utan samråd när de beslutade att inte ändra referensvärdet för legeringspåslaget. De anser att förstainstansrätten har gett en felaktig motivering, bland annat i punkt 178 i den överklagade domen, till sin slutsats vad gäller den tid som överträdelsen pågått.
- 29 TKS och AST har vidare hävdade att förstainstansrätten inte har beaktat kommissionens misstag att inte under det administrativa förfarandet meddela dem att den ansåg att samverkan hade fortsatt. Denna underlåtelse från kommissionens sida har åsidosatt dessa företags berättigade förväntningar.

Domstolens bedömning

- 30 TKS' och AST:s grund består av två delar. Den första delen rör bedömningen av de omständigheter utifrån vilka den tid som samverkan pågått har fastställts och den andra rör ett påstått åsidosättande av företagens berättigade förväntningar.

- 31 Vad avser den första delen av grunden gjorde förstainstansrätten rätt när den i punkt 174 i den överklagade domen ansåg att det ankommer på kommissionen att visa inte bara att samverkan har förekommit utan också hur länge den har pågått.
- 32 Förstainstansrätten erinrade inledningsvis, i punkt 176 i den överklagade domen, om att föremålet för samverkan var att identiska referensvärden skulle användas av tillverkarna av platta produkter i rostfritt stål när det gällde metoden för beräkning av legeringspåslaget för att åstadkomma en höjning av deras slutpriser. Förstainstansrätten konstaterade vidare, i punkt 177 i samma dom, att det framgår av det omtvistade beslutet att samverkan inleddes vid mötet i Madrid och att TKS och AST samt övriga deltagande företag i Europa, förutom Spanien och Portugal, från och med den 1 februari 1994 verkligen tillämpade ett legeringspåslag, beräknat enligt den formel och de referensvärden som hade beslutats vid detta möte.
- 33 Förstainstansrätten konstaterade slutligen, i punkt 178 i den överklagade domen, att TKS och AST inte har bestritt att de referensvärden som de kommit överens om vid detta möte inte ändrades innan det omtvistade beslutet fattades. Förstainstansrätten har härav, i samma punkt, dragit slutsatsen att eftersom företagen i fråga fortsatte att tillämpa dessa referensvärden, kan det inte anses visat att överenskommelsen var tillfällig och inte varaktig genom den omständigheten att det inte fattades något uttryckligt beslut om hur länge överenskommelsen skulle tillämpas.
- 34 Domstolen anser att förstainstansrättens slutsats i punkt 178 i den överklagade domen utgör en bedömning av de faktiska omständigheterna och att det vid prövningen av ett överklagande inte går att ompröva en sådan bedömning när det inte föreligger omständigheter som visar att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen eller gjort ett fel i den juridiska analysen av omständigheterna.

- 35 TKS och AST har härvid hävdat att förstainstansrätten har underlåtit att beakta andra omständigheter som visar att det inte har förekommit någon samverkan under åren 1994–1998, närmare bestämt att företagen har tillämpat skilda priser och att det endast förekommit ett parallellt beteende.
- 36 Dessa omständigheter saknar emellertid antingen betydelse eller är helt otillräckliga som underlag för att ompröva förstainstansrättens bedömning.
- 37 Vad avser skillnaderna i de priser som TKS och AST har tillämpat för respektive kunder och prisfluktuationerna, vilka enligt bolagen visar att de betett sig självständigt på marknaden och att inget samråd har ägt rum, finner domstolen, i likhet med vad förstainstansrätten med rätta konstaterat i punkt 179 i den överklagade domen, att detta argument inte är relevant. Priserna i fråga motsvarar nämligen det slutliga pris på platta produkter av rostfritt stål som dessa företag har tillämpat. Omständigheten att dessa priser var olika och att de två företagen tillämpat dem vid olika tidpunkter under den aktuella perioden är inte tillräckligt för att underkänna kommissionens och förstainstansrättens slutsats att dessa priser till stor del berodde på en samverkan rörande ett viktigt element i priset, nämligen legeringspåslaget.
- 38 Vad avser påståendet om ett parallellt beteende, utgör inte heller detta argument grund för att frångå konstaterandet att en samverkan har ägt rum och ersätta det med en annan förklaring. Förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den i punkt 180 i den överklagade domen ansåg att de berörda företagens bibehållande av identiska referensvärden i metoden för beräkning av legeringspåslaget berodde på att de tillämpade referensvärden som hade bestämts gemensamt under diskussioner tillverkare emellan i december 1993.

- 39 Domstolen finner således att förstainstansrätten inte har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att, i punkterna 174–184 i den överklagade domen, anse att kommissionen med rätta kunde mena att överträdelsen hade pågått i fyra år, det vill säga från mötet i Madrid till dess att det omtvistade beslutet antogs. Den överklagade domen är även tillräckligt motiverad på denna punkt.
- 40 Vad avser den andra delen av grunden, påståendet om åsidosättande av TKS' och AST:s berättigade förväntningar, anmärker domstolen att, tvärtemot vad TKS och AST har hävdad, förstainstansrätten i punkt 215 i den överklagade domen ansåg att kommissionen inte kan anklagas för att ha betraktat överträdelsen som fortgående utan att ha varskott dem om det under det administrativa förfarandet. Förstainstansrätten har anfört stöd för sin ståndpunkt bland annat genom att hänvisa till att kommissionen i punkt 50 i det andra meddelandet om anmärkningar understrukit att "det samordnade förfarandet började med mötet i Madrid ... och att det fortsatt sedan dess".
- 41 Domstolen erinrar vidare om att det framgår av fast rättspraxis att principen om skydd för berättigade förväntningar inte kan åberopas av en person som gjort sig skyldig till en uppenbar överträdelse av gällande bestämmelser (dom av den 16 maj 1991 i mål C-96/89, kommissionen mot Nederländerna, REG 1991, s. I-2461, punkt 30). Såsom generaladvokaten med rätta har anmärkt i punkt 112 i sitt förslag till avgörande har ett företag som medvetet anammar ett konkurrensbegränsande beteende inte fog för att åberopa ett åsidosättande av denna princip med motivet att kommissionen inte tydligt har angett att företagets beteende utgjorde en överträdelse.
- 42 Av detta följer att TKS' och AST:s grund rörande den tid som överträdelsen pågått inte kan leda till bifall för överklagandet.

Grunden avseende felaktig rättstillämpning på grund av att bötesbeloppet inte har nedsatts ytterligare

Parternas argument

- 43 TKS och AST har som sin tredje grund gjort gällande att eftersom de har vitsordat de faktiska omständigheterna som det omtvistade beslutet grundar sig på, vilket förstainstansrätten har konstaterat i punkterna 262 och 268 i den överklagade domen, borde de ha kommit i åtnjutande av samma bötesnedsättning som de företag som dessutom uttryckligen hade erkänt att överträdelsen hade ägt rum. Det finns ingen anledning att göra någon åtskillnad mellan dessa företag på grund av i hur hög grad de har samarbetat med kommissionen, och deras beteende utgör inte grund för olika stor nedsättning av böterna.
- 44 Enligt TKS och AST framgår det av kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3), och av detta meddelandes föregångare (EGT C 207, 1996, s. 4, nedan kallat meddelandet om samarbete), att för att böterna skall nedsättas räcker det att de berörda företagen lämnar in bevisning och följaktligen vitsordar de faktiska omständigheterna. Det är inte nödvändigt att företagen gör en rättslig bedömning av dessa omständigheter och på detta sätt erkänner att de har deltagit i en överträdelse. Att göra en rättslig bedömning av de faktiska omständigheterna och konstatera huruvida en överträdelse har ägt rum åligger endast kommissionen.
- 45 Kommissionen kan således inte bevilja ytterligare nedsättning av böterna för företag som vitsordar den rättsliga bedömningen av de faktiska omständigheterna eller uttryckligen erkänner att de har deltagit i en överträdelse. Att nedsätta böterna under sådana förhållanden innebär ett åsidosättande av rätten till försvar, eftersom det medför att ett företag som har beslutat att försvara sig, genom att ifrågasätta att det förekommit en överträdelse, bestraffas.

- 46 TKS har vidare hävdad att det bara är på grund av att bolaget har gjort gällande att det fattade sina beslut självständigt som det har förnekat att det hade deltagit i en överträdelse, närmare bestämt ett samordnat förfarande. AST menar å sin sida att bolaget bara har ifrågasatt beteckningen "avtal" och inte omständigheten att samverkan stred mot konkurrensreglerna.
- 47 TKS och AST anser därför att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättslig bedömning genom att i punkterna 260–281 i den överklagade domen vägra dem en ytterligare nedsättning, såsom beviljats Usinor och Avesta.

Domstolens bedömning

- 48 För att avgöra om förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att medge TKS och AST en mindre nedsättning av böterna än den som Usinor och Avesta beviljats, skall hänsyn tas till domstolens rättspraxis rörande kommissionens befogenheter vad gäller förberedande undersökningar och administrativa förfaranden, vad avser nödvändigheten att iaktta rätten till försvar.
- 49 Enligt dom av den 18 oktober 1989 i mål 374/87, Orkem mot kommissionen (REG 1987, s. 3283; svensk specialutgåva, volym 10, s. 217), punkterna 34 och 35, har kommissionen rätt att ålägga ett företag att lämna alla nödvändiga upplysningar om de faktiska omständigheter som det kan ha kännedom om men däremot inte tvinga ett företag att tillhandahålla svar genom vilka företaget tvingas erkänna förekomsten av en överträdelse, som det ankommer på kommissionen att bevisa.

- 50 Även om kommissionen inte kan tvinga ett företag att erkänna att det har deltagit i en överträdelse, kan kommissionen likväl när den bestämmer böternas storlek beakta vilken hjälp som företaget på eget initiativ har lämnat för att fastställa att en överträdelse har ägt rum.
- 51 I detta avseende framgår det av dom av den 16 november 2000 i mål C-298/98 P, Finnboard mot kommissionen (REG 2000, s. I-10157), särskilt punkterna 56, 59 och 60, att kommissionen när den bestämmer böternas storlek kan beakta huruvida det berörda företaget har hjälpt kommissionen att, med mindre svårighet, visa att en överträdelse har ägt rum, särskilt genom att erkänna att det har deltagit i överträdelsen. Kommissionen kan nedsätta böterna kraftigt för ett företag som har lämnat stor hjälp och bara nedsätta böterna lite grann för ett företag som nöjt sig med att inte förneka de huvudsakliga faktiska omständigheter som kommissionen har grundat sitt meddelande om anmärkningar på.
- 52 Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 140 i förslaget till avgörande är det helt frivilligt för det berörda företaget att erkänna en överträdelse. Företaget är på intet sätt skyldigt att erkänna samverkan.
- 53 Kommissionen åsidosatte därför inte rätten till försvar genom att beakta i vilken grad det berörda företaget har samarbetat, bland annat i fråga om erkännande av överträdelsen, när den bedömde i vilken utsträckning böterna skulle nedsättas.
- 54 Det är så man skall förstå meddelandet om samarbete, särskilt del D, enligt vilken kommissionen kan sätta ned ett företags böter med 10–50 procent jämfört med vad företaget annars skulle ha ådömts om det inte hade samarbetat, exempelvis när företaget informerar kommissionen att det inte ifrågasätter dennas beskrivning av de

omständigheter som ligger till grund för kommissionens anklagelser mot det. Böterna kan således nedsättas inte bara när det berörda företaget erkänner de faktiska omständigheterna, utan också om det erkänner att det har deltagit i överträdelsen.

- 55 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkt 261 i den överklagade domen konstaterat att enligt det omtvistade beslutet hade enbart Usinor och Avesta erkänt att en överträdelse har ägt rum, medan TKS och AST hade ifrågasatt påståendet att samordning hade förekommit och de hade således inte erkänt överträdelsen. Enligt förstainstansrätten drog kommissionen därav slutsatsen att TKS' och AST:s samarbete var mer begränsat än Usinors och Avestas och inte motiverade en lika stor nedsättning som dessa beviljades.
- 56 Vad avser TKS har förstainstansrätten i punkt 263 i den överklagade domen preciserat att detta bolag har hävdat att det självständigt har fattat sina beslut vad gäller legeringspåslaget. I punkt 264 i samma dom drog förstainstansrätten, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, slutsatsen att TKS på detta sätt implicit men otvivelaktigt har låtit påskina att kriterierna för ett samordnat förfarande med avseende på samordning och samarbete inte var uppfyllda. I punkt 266 i domen fann förstainstansrätten därför att detta bolag inte uttryckligen hade erkänt att det hade medverkat till överträdelsen.
- 57 Vad avser AST har förstainstansrätten i punkt 268 i den överklagade domen anmärkt att även om bolaget har vitsordat de sakomständigheter som kommissionen grundade sitt beslut på har det inte medgett att någon samverkan hade förekommit.
- 58 Domstolen anser att förstainstansrätten på goda grunder, i punkt 269 i den överklagade domen, kunde avfärda AST:s argument att bolaget gjorde ett sådant erkännande genom att inte bestrida att dess agerande kunde kvalificeras som

samordnat förfarande. Förstainstansrätten gjorde rätt när den i punkt 270 i samma dom skilde mellan att ett företag uttryckligt erkänner en överträdelse och att det endast låter bli att bestrida densamma, eftersom det senare inte bidrar till att underlätta kommissionens uppgift att fastställa och beivra överträdelser av gemenskapens konkurrensregler.

- 59 Förstainstansrätten har helt korrekt hänvisat till 1996 års meddelande om samarbete, eftersom 2002 års version av detta meddelande ännu inte hade antagits när den överklagade domen meddelades. Förstainstansrätten gjorde också rätt när den i punkt 275 i domen erinrade om att bara för att det är möjligt att erkänna överträdelsen relativt tidigt i förfarandet innebär detta inte att det är uteslutet att ett sådant erkännande görs under ett senare skede, före eller efter meddelandet om anmärkningar till företaget, och att kommissionen beaktar ett sådant erkännande för att nedsätta böterna.
- 60 Domstolen anser därför att förstainstansrätten gjorde en korrekt bedömning när den ansåg att ett uttryckligt erkännande av överträdelsen kan leda till ytterligare nedsättning av böterna och därav drog slutsatsen att TKS och AST, eftersom de inte hade gjort ett sådant erkännande, inte hade samarbetat i så hög grad med kommissionen att de borde få en lika stor nedsättning som Usinor och Avesta.
- 61 Av detta följer att överklagandet inte kan bifallas på den grunden att TKS' och AST:s böter borde ha satts ned ytterligare.

Grunden avseende felaktig rättstillämpning vid användningen av schablonmässigt bestämda bötesbelopp

Parternas argument

- 62 TKS har som sin andra grund och AST som sin första grund hävdad att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 189–192 i den överklagade domen inte beakta att den dag som böterna utdömdes, det vill säga den 21 januari 1998, tre enheter, nämligen TKS, den enhet för tillverkning av platta produkter av rostfritt stål som tidigare innehades av Thyssen och AST, ingick i samma företagskoncern och utgjorde således en enda ekonomisk enhet, under TKS ledning.
- 63 TKS och AST har hävdad att, när bötesbeloppet beräknas schablonmässigt och enhetligt, kommissionen är skyldig att påföra den ekonomiska enheten detta belopp. Kommissionen har, genom att utdöma böter till var och en av de tre enheterna i TKS-koncernen, i själva verket ådömt denna koncern tre gånger högre böter än övriga berörda företag, det vill säga Acerinox, ALZ NV, Avesta och Usinor.
- 64 AST har tillagt att det inte finns stöd i förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-354/94, Stora Kopparbergs Bergslags mot kommissionen (REG 1998, s. II-2111), för att utdöma separata böter för både TKS och AST, eftersom dels TKS, när det förvärvade samtliga aktier i AST inte var ovetande om att detta bolag hade deltagit i samverkan emedan TKS självt deltagit i densamma, dels AST hade varit oberoende bara en obetydlig tid innan samverkan började.

65 TKS har hävdats att förstainstansrätten genom att endast undersöka förhållandet mellan TKS och AST, utan att pröva TKS grund rörande den koncern som bolaget ingick i tillsammans med de enheter för tillverkning av platta produkter av rostfritt stål som tidigare innehades av Thyssen, och genom att ådöma både Thyssen och TKS böter, har vägrat att döma i saken (*déni de justice*) och inte motiverat den överklagade domen tillräckligt på denna punkt.

Domstolens bedömning

66 Domstolen anser att förstainstansrätten gjorde rätt när den, i punkterna 189 och 191 i den överklagade domen, fann att frågan huruvida ett företag är ansvarigt för en överträdelse av konkurrensreglerna beror på huruvida detta företag har agerat självständigt eller endast följt moderbolagets instruktioner. I det senare fallet har förstainstansrätten i punkt 189 korrekt erinrat om att ett moderbolag kan hållas ansvarigt för ett dotterbolags konkurrensbegränsande beteende.

67 Om företag som ingår i en koncern som deltar i en samverkan har agerat självständigt kan kommissionen ålägga vart och ett av företagen böter med utgångspunkt från ett schablonbelopp.

68 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkt 191 i den överklagade domen konstaterat att TKS och AST inte har bestritt att de har agerat oberoende av varandra under hela perioden för samverkan och detta konstaterande har inte ifrågasatts i överklagandena. Av detta följer att kommissionen kunde använda ett schablonbelopp som grund för beräkningen av företagets böter, med tillägg beroende på den tid som överträdelsen pågått, och ålägga vart och ett av företagen dessa belopp, eftersom de har varit skilda juridiska personer sedan samverkan

påbörjades. Förstainstansrätten har således inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 192 i den överklagade domen anse att talan inte kunde bifallas med stöd av AST:s och TKS' grund avseende att hela koncernen borde ha ådömts ett enda schablonmässigt beräknat bötesbelopp.

- 69 Vad avser AST:s argument från domen i det ovannämnda målet Stora Kopparbergs Bergslags mot kommissionen, räcker det att anmärka att domstolen upphävde förstainstansrättens dom i det målet på den punkt som AST har åberopat. Domstolen fann nämligen att omständigheten att ett moderbolag inte kan vara okunnigt om att de dotterbolag som det har förvärvat har deltagit i en samverkan, eftersom det själv deltagit i densamma, inte räcker för att moderbolaget skall kunna hållas ansvarigt för överträdelser som dotterbolagen har gjort sig skyldiga till innan moderbolaget förvärvade dem (se dom av den 16 november 2000 i mål C-286/98 P, Stora Kopparbergs Bergslags mot kommissionen, REG 2000, s. I-9925, punkt 39).
- 70 Vad avser TKS' åsikt att förstainstansrätten inte har prövat dess argument om koncernförhållandet mellan TKS' och Thyssens tidigare enheter för tillverkning av platta produkter av rostfritt stål, anser domstolen i likhet med generaladvokaten i punkterna 91 och 93 i dennes förslag till avgörande att förstainstansrätten av processekonomiska skäl kunde besluta att inte pröva frågan särskilt. Eftersom förstainstansrätten redan hade ogiltigförklarat artikel 1 i det omtvistade beslutet i den del TKS hölls ansvarigt för Thyssens överträdelse och därför ändrat det bötesbelopp som TKS skulle ådömas enligt artikel 2 i samma beslut, och härigenom bifallit TKS' grund avseende åsidosättande av dess rätt att yttra sig vad avser Thyssens agerande, var förstainstansrätten inte skyldig att pröva den andra grunden, som hade samma syfte.
- 71 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den grunden att förstainstansrätten begått ett fel vid användningen av det schablonmässigt bestämda bötesbeloppet.
- 72 Eftersom inte någon av de grunder som TKS och AST har åberopat kan leda till bifall för överklagandena skall dessa ogillas.

Anslutningsöverklagandet

Den första grunden för anslutningsöverklagandet: Missuppfattning av bevisningen och felaktig rättstillämpning vid bedömningen av ansvarsövergången från Thyssen till TKS

Parternas argument

- 73 Kommissionen har hävdat att förstainstansrätten gjort en för inskränkt tolkning av förklaringen från den 23 juli 1997, i vilken TKS tog på sig ansvaret för de omständigheter från och med år 1993 som har lagts Thyssen till last, trots att TKS inte övertog Thyssens verksamhet inom sektorn för platta produkter av rostfritt stål förrän den 1 januari 1995.
- 74 Enligt kommissionen har förstainstansrätten missuppfattat innehållet i denna förklaring genom att i punkt 64 i den överklagade domen felaktigt anse att förklaringen inte kunde tolkas så, att den förutom ett erkännande av ansvar även innebar att TKS avstod från sin rätt att yttra sig vad avser Thyssens agerande.
- 75 Kommissionen anser att förstainstansrätten inte har undersökt handlingarna som låg bakom förklaringen från den 23 juli 1997 i deras helhet och på så sätt har missuppfattat bevisningen.

- 76 Den menar att TKS i såväl svaret på det första meddelandet om anmärkningar som skrivelsen av den 17 december 1996 har yttrat sig i både sitt namn och i Thyssens namn vad avser dennas verksamhet före den 1 januari 1995. TKS har dessutom i sitt svar på det andra meddelandet om anmärkningar hänvisat till skrivelsen av den 17 december 1996 vad rör denna verksamhet. Thyssen har vidare självt svarat på två meddelanden om anmärkningar genom att endast hänvisa till TKS' yttrande och endast svarat som "en extrem försiktighetsåtgärd". Thyssen har vidare hävdad att kommissionen inte parallellt kunde driva ett förfarande mot TKS och Thyssen.
- 77 Kommissionen har tillagt att det i det andra meddelandet om anmärkningar preciseras att TKS tog ansvar för Thyssens handlingar för tiden innan TKS tog över Thyssens verksamhet, den 1 januari 1995, på samma sätt som den tagit på sig ansvaret för Krupps handlingar.
- 78 Enligt kommissionen saknar det betydelse att det andra meddelandet om anmärkningar har tillställts TKS och Thyssen separat och att dessa företag har svarat separat. Nämda företag hade nämligen svarat av rent formella skäl. Om tvivel trots allt kvarstod, så försvann de helt genom att kommissionen, efter att ha mottagit företagets svar på meddelandet, på nytt uppmanade TKS att bekräfta att bolaget tog på sig ansvaret för Thyssens handlingar efter år 1993.
- 79 Kommissionen har vidare hävdad att förstainstansrätten har underlåtit att beakta de exceptionella omständigheter som gjorde att den kunde hålla en annan juridisk person än den som gjort sig skyldig till en överträdelse ansvarig för densamma. För det första har TKS övertagit Thyssens rättigheter och är dess ekonomiska efterföljare. För det andra har de två företagens beteende präglats av tydlig

samstämmighet vad avser den del av Thyssens verksamhet som övertogs av TKS. Slutligen har TKS uttalat sig i Thyssens namn under det administrativa förfarandet. Kommissionen har tillagt att dess ståndpunkt har stöd i rättspraxis, varför den kunde ådöma TKS böter för Thyssens beteende.

Domstolens bedömning

- 80 Det skall prövas om förstainstansrätten, genom att anse att förklaringen från den 23 juli 1997 inte innebar att TKS avstod sin rätt att yttra sig, har missuppfattat denna bevisning samt eventuellt även de handlingar som nämns i punkterna 76 och 77 i förevarande dom och om den därmed har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.
- 81 Förstainstansrätten har härvid i punkt 62 i den överklagade domen anmärkt att det inte har bestritts att kommissionen undantagsvis, med hänsyn till förklaringen av den 23 juli 1997, hade rätt att hålla TKS ansvarigt för de överträdelser som Thyssen ansågs ha gjort sig skyldigt till mellan december 1993 och den 1 januari 1995, då Thyssen överförde sin verksamhet till TKS.
- 82 Förstainstansrätten har emellertid, i punkt 63 i den överklagade domen, med rätta preciserat att eftersom en sådan förklaring är ett undantag från principen att sanktionsåtgärder endast skall vidtas mot en fysisk eller juridisk person på grund av omständigheter som kan hänföras till denna personligen, skall den tolkas restriktivt. Förstainstansrätten drog därför med rätta slutsatsen att en person som har avgett en sådan förklaring inte kan förutsättas ha avstått från att använda sin rätt till försvar, om den inte har uppgivit något annat.

- 83 Det skall prövas om förstainstansrätten ändå vid sin tolkning av förklaringen från den 23 juli 1997 inte har underlåtit att beakta andra bevisfakta vad gäller denna förklaring.
- 84 Enligt kommissionen framgår det av TKS svar på de två meddelandena om anmärkningar och dess skrivelse av den 17 december 1996 att TKS hade yttrat sig i sitt namn och vad rör såväl dess egen verksamhet som den som TKS hade övertagit från Thyssen innan det förvärvade hela bolaget. Thyssen hänvisade självt till TKS svar. TKS skall således anses ha godtagit att betala de böter som ådömdes bolaget för Thyssens agerande när väl kommissionens förfarande var avslutat, eftersom det i förklaringen från den 23 juli 1997 angav att det tog på sig ansvaret för Thyssens agerande före den 1 januari 1995. Förklaringen från den 23 juli 1997 kan således enligt kommissionen inte förstås så, att TKS godtagit att ikläda sig detta ansvar enbart på villkoret att det ånyo skulle beredas tillfälle att yttra sig i frågan.
- 85 Domstolen konstaterar att TKS genom sin skrivelse av den 17 december 1996 inte uttryckligen har angett att bolaget även uttalade sig i Thyssens namn. TKS gav dessutom sitt svar på det första meddelandet om anmärkningar i sitt eget namn och för egen räkning. Mot denna bakgrund och även om TKS i dessa handlingar även har yttrat sig över viss del av Thyssens verksamhet före förvärvet av densamma år 1995, framgår det av förklaringen från den 23 juli 1997 inte att TKS ansåg sig ha gjort ett sådant fullt och tillräckligt bruk av sin rätt till försvar i detta avseende att kommissionen hade rätt att ådöma bolaget böter för Thyssens handlingar utan att på nytt bereda TKS tillfälle att yttra sig på denna punkt.
- 86 Kommissionen har tillställt TKS och Thyssen separata meddelanden om anmärkningar och de har svarat separat vad avser de handlingar som har lagts var och en av dem till last. Det ankom därför på kommissionen att fråga TKS och låta bolaget yttra sig vad avser Thyssens handlingar innan kommissionen ansåg TKS ansvarigt för dessa handlingar och ådömde bolaget böter för den överträdelse som lades Thyssen till last.

- 87 Domstolen konstaterar därför att förstainstansrätten inte har missuppfattat innebörden av förklaringen av den 23 juli 1997 eller övrig bevisning som TKS har ingett till kommissionen. Förstainstansrätten har på intet sätt gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att TKS genom att ta på sig ansvaret för Thyssens handlingar inte har avstått från rätten att yttra sig i detta avseende.
- 88 Vad avser de påstått exceptionella omständigheter som kommissionen har åberopat och som nämns i punkt 79 i förevarande dom, räcker det att för det första erinra om att TKS inte är Thyssens ekonomiska efterträdare, eftersom Thyssen har fortsatt att existera som separat juridisk person fram till dess att det omtvistade beslutet fattades. Det enhetliga agerande som har kännetecknat Thyssens och TKS agerande efter den 1 januari 1995 räcker inte som skäl för att hålla TKS ansvarigt för Thyssens agerande före detta datum, på grund av den princip som nämns i punkt 82 i förevarande dom, att en juridisk person inte kan straffas för andra omständigheter än dem som denne särskilt läggs till last. Vad slutligen avser TKS' påstådda förklaringar rörande Thyssens verksamhet under det administrativa förfarandet, har domstolen redan i punkterna 85 och 86 i förevarande dom angett att de inte utgör skäl för att hålla TKS ansvarigt för Thyssens handlingar före detta datum.
- 89 Anslutningsöverklagandet kan således inte bifallas på kommissionens första grund.

Den andra och den tredje grunden för anslutningsöverklagandet: Åsidosättande av principen om rätten till försvar och förhindrande av utövandet av denna rätt

Parternas argument

- 90 Kommissionen har som andra grund gjort gällande att den inte har åsidosatt principen om rätten till försvar, eftersom det i punkt 11 F i det andra meddelandet

om anmärkningar nämndes att TKS blev ansvarigt för Thyssens agerande för tiden innan dess verksamhet överfördes till TKS, den 1 januari 1995, och TKS dessutom ombetts att på nytt och uttryckligen bekräfta att bolaget tar på sig ansvaret.

- 91 Kommissionen har som tredje grund hävdats att den inte har förhindrat TKS att utöva sin rätt till försvar, vilket framgår av de svar och yttranden som bolaget har ingett under det administrativa förfarandet. Kommissionen har till stöd för denna grund åberopat punkterna 142–146 i dom av den 16 mars 2000 i de förenade målen C-395/96 P och C-396/96 P, *Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen* (REG 2000, s. I-1365). Kommissionen har understrukit att i de målen, i motsats till i förevarande mål, angavs i meddelandet om anmärkningar endast *Associated Central West Africa Lines*, som är en linjekonferens, som ansvarig för överträdelsen, och inte dess medlemmar. Kommissionen har även nämnt förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-137/94, *ARBED mot kommissionen* (REG 1999, s. II-303). Kommissionen har gjort gällande att TKS — i likhet med bolaget *ARBED SA*, som enligt förstainstansrätten hade kunnat hållas ansvarigt för dotterbolaget *TradeARBED SA:s* agerande, bland annat på grund av att det svarat på meddelandet om anmärkningar och begäran om upplysningar som riktats till dotterbolaget — har yttrat sig i Thyssens namn och att Thyssen har hänvisat till detta yttrande.

Domstolens bedömning

- 92 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten gjorde rätt när den i punkterna 55 och 56 i den överklagade domen fann att rätten till försvar utgör en grundläggande princip i gemenskapsrätten, som garanteras av artikel 36 första stycket i EKSG-fördraget, vid alla förfaranden som kan leda till sanktionsåtgärder. Förstain-

stansrätten erinrade med rätta om att, för att principen skall iakttas på ett verkningfullt sätt, det berörda företaget under det administrativa förfarandet måste ha getts tillfälle att framföra sina synpunkter angående huruvida de omständigheter och förhållanden som kommissionen har gjort gällande samt de handlingar som kommissionen har åberopat till stöd för sina påståenden verkligen föreligger och är relevanta. Förstainstansrätten har i punkt 57 i samma dom preciserat att det i princip ankommer på den fysiska eller juridiska person som ledde det berörda företaget när överträdelsen begicks att ansvara för densamma, även om driften av företaget har överlåtits på en annan person när beslutet om fastställelse av överträdelsen antas. Domstolen tillägger att med hänsyn till vikten av meddelandet om anmärkningar bör detta dokument otvetydigt ange vilken juridisk person som kan komma att ådömas böter samt vara ställt till densamma (se bland annat dom av den 2 oktober 2003 i mål C-176/99 P, ARBED mot kommissionen, REG 2003, s. I-10687, punkt 21).

93 Eftersom kommissionen i enlighet med dessa principer har sänt separata meddelanden om anmärkningar till Thyssen respektive TKS, kunde det kvarstå tvivel om vilka omständigheter som lades TKS till last och huruvida det var nödvändigt att det företaget försvarade sig vad avser de omständigheter som anges i det separata meddelandet om anmärkningar som hade tillställts Thyssen. Att det i det andra meddelandet om anmärkningar angavs att TKS var ansvarigt för Thyssens beteende även för tiden innan TKS bildades räckte inte för att helt upplösa detta tvivel. Såsom framgår av punkterna 84–86 i förevarande dom anser domstolen att även om kommissionens begäran att TKS skulle bekräfta att man tog på sig ansvaret för Thyssens agerande och TKS förklaring i frågan kunde klargöra ansvarsövergången, kvarstod ändå frågan huruvida TKS hade beretts tillfälle att presentera sin ståndpunkt vad avser samtliga omständigheter som läggs Thyssen till last för åren 1993–1995.

94 Eftersom kommissionen hade sänt separata meddelanden om anmärkningar till Thyssen och TKS, måste den för att fullt iaktta TKS rätt till försvar anmoda bolaget

att efter det andra meddelandet om anmärkningar klargöra huruvida bolaget ville inkomma med ytterligare synpunkter avseende de anmärkningar som särskilt avser Thyssen.

95 Av detta följer att även om TKS faktiskt har uttalat sig ingående om Thyssens agerande före den 1 januari 1995 har kommissionen ändå begått ett förfarandefel som TKS hade rätt att invända mot. Förstainstansrätten gjorde således rätt när den i punkt 66 i den överklagade domen konstaterade att kommissionen inte hade berett TKS tillfälle att yttra sig om huruvida de omständigheter som lades Thyssen till last verkligen förelåg och var relevanta och att TKS således inte hade getts möjlighet att utöva sin rätt till försvar på denna punkt.

96 Härtill kommer att den rättspraxis som kommissionen har hänvisat till, det vill säga förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet ARBED mot kommissionen och domstolens dom i det ovannämnda målet Compagnie maritime belge transports m. fl. mot kommissionen, inte på något sätt kan anses utgöra stöd för det resonemang för vilket kommissionen har åberopat dem. Domstolen har nämligen upphävt förstainstansrättens dom efter överklagande. Domstolen fann nämligen, bland annat med stöd av domen i det ovannämnda målet Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen, att förstainstansrätten gjorde fel när den ansåg att förhållandet att kommissionen inte hade sänt ett meddelande om anmärkningar till ARBED SA, men ändå ålagt detta bolag böter för dotterbolaget TradeARBED SA:s agerande, inte utgjorde skäl för att ogiltigförklara kommissionens beslut på grund av åsidosättande av rätten till försvar (se domstolens dom i det ovannämnda målet ARBED mot kommissionen, punkt 24).

97 Av detta följer att anslutningsöverklagandet inte kan bifallas på kommissionens andra och tredje grunder.

- 98 Eftersom inte någon av kommissionens grunder kan leda till bifall för anslutningsöverklagandet skall detta ogillas.

Rättegångskostnader

- 99 Enligt artikel 69.2 första stycket i domstolens rättegångsregler, vilken enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 69.3 första stycket föreskrivs emellertid att domstolen kan besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. Eftersom TKS och AST har tappat målet vad avser deras överklaganden och kommissionen har tappat målet vad avser dess anslutningsöverklagande, skall var och en av parterna bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar domstolen (första avdelningen) följande dom:

- 1) **Överklagandena och anslutningsöverklagandet ogillas.**

- 2) **ThyssenKrupp Stainless GmbH, ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA och Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter